

Hajnalcsillag

Én, Jézus, vagyok ama fényes és hajnali csillag. (Jel 22:16)

Bibliai folyóirat
2010/1. március

Köszöntő

Az örökkévaló
evangélium

A két Ádám

Kiadványok

Hajnalcsillag

„Még ezután kell jelentős igazságoknak – melyek pünkösdi időszaka óta elkerülték a figyelmet és rejtve maradtak –, a maguk isteni tisztaságában előragyogniuk Isten szavából. Akik igazán szeretik Istent, azoknak a Szent Lélek olyan igazságokat fog kinyilatkoztatni, amelyek mára elhalványultak az elmékben, vagy teljesen újak.” (E.G. White, 1888-as anyagok [Kiben bízhatunk IV.], 1651.o.)

„Szeretném, ha tudnátok, mennyit küzdök értetek és a laodiceaiakért; és mindazokért, akik engem nem ismernek személyesen, hogy szívük felbátorodjék, összeforrva szeretetben, és eljussanak a teljes bizonyossághoz vezető ismeret egész gazdagságára: az Isten titkának, Krisztusnak ismeretére. Benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve.” (Kol 2:1-3, Új Protestáns Fordítás)

Kedves Testvérek!

Az elmúlt néhány évben a jó Atya abban a kegyelemben részesített minket, hogy egyre többet és többet tárt fel az evangélium rég elfeledett vagy korábban sosem hallott igazságaiból. Meggyőződésünk, hogy az Isten népe között 1888-ban felragyogott világosságnak tovább kell növekednie és teljességre kell jutnia a hívők életében ahhoz, hogy Isten földi műve lezárulhasson. Pál imája tömören összefoglalja lapunk célkitűzéseit:

„, hogy szívük felbátorodjék... ”

Az élet gondjai, a megpróbáltatások, a kísértések elhalványíthatják szívünkben Isten ígéreteit. Hajlamosak vagyunk elfelejteni, mit, sőt, Kit adott nekünk az Isten. Ezért szükséges, hogy időről-időre *emlékeztetés által serkentessük a tiszta, Isten szerinti gondolkozást* (2Pt 3:1).

„...összeforrva szeretetben... ”

A Krisztusban való egységet semmilyen más egység nem helyettesítheti. Ez az egység Belőle fakad, és az isteni szeretet kapcsai tartják össze. *„Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, a mely vettetett, mely a Jézus Krisztus.”* (1Kor 3:11)

„...és eljussanak a teljes bizonyossághoz vezető ismeret egész gazdagságára... ”

Jézus esendő tanítványait barátainak nevezte. Arra vágyott, hogy azonosuljanak Vele akarataiban: a megváltás nagyszerű tervének

megvalósításában. Jézus vágya velünk kapcsolatban most is ugyanez. Szeretne minket beavatni az **Ő** elgondolásaiba, hogy mi „*teljes bizonyossággal*” – szívünk és értelmünk meggyőződéséből – működünk együtt Vele. Nem elég, ha csak homályos fogalmaink vannak a keresztény életről. Az időknek végén már nem érhetjük be azzal, ami hitelődeinknek megadatott. Isten az **Ő teljes gazdagságát** szeretné megosztani velünk: „*Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.*” (Ef 4:13)

„...az Isten titkának, Krisztusnak ismeretére.”

Bár az elméleti tudás is fontos – hiszen hitünk abban tud megkapaszkodni, amiről előzőleg ismeretet szereztünk –, a kereszténység sokkal több ennél. Isten végtelenül többet adott nekünk pusztán ismeretnél: Krisztus **életét**. Ez az ajándék az Isten titka – maga az üdvösség. Hogy ez az élet hogyan lehet a miénk, mit kell tennünk érte, és hogyan tudunk győzni általa – ezek az igazán fontos kérdések minden őszinte, Istent kereső ember számára.

„Benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve.”

Sok érdekes és izgalmas témáról lehet beszélni a Biblia kapcsán. Ékesen szóló teológusok évszázadokon át vitáztak a legkülönbözőbb bibliai dogmákról – hol csodálatot, hol visszatetszést váltva ki ezzel az emberekből. Pál azonban azt mondja, hogy a bölcsesség nem a teológiai vitákban van, hanem Isten titkában: Krisztusban. Sőt, nemcsak úgy általában van benne némi bölcsesség, hanem a bölcsesség és ismeret **minden** kincse ebben az egy titokban van elrejtve. Ezt a titkot a legélénkebb elme sem kutathatja ki, ha nem Isten világosságában jár, de a legegyszerűbb ember is megismerheti, ha alárendeli magát Krisztusnak. „*Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcsességül lőn nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul.*” (1Kor 1:30)

Most – az időknek végén –, Isten nagyobb és egyre növekvő világosságot kíván adni – s a Vele való teljes együttműködésre hív. Isten gazdag áldása kísérje akaratának kutatását!

Az örökkévaló evangélium

David Clayton

Az „örökkévaló evangélium” kifejezést minden adventista jól ismeri. Mindnyájan betéve tudjuk a hármás angyali üzenetet. A mozgalom létrejötté óta – immár több, mint 160 éve – ez volt a központi üzenet, a legfontosabb tanítás.

„És láték más angyalt az ég közepén repülni, a kinél vala az örökkévaló evangéliom, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliomot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, a ki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait. És más angyal követé azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek. És harmadik angyal is követé azokat, mondván nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából, a mely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába: és kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt.” (Jel 14:6-10)

Úgy ismerjük ezeket az üzeneteket, mint a tenyerünket. Az első angyal bejelenti Isten ítéletének óráját, a második Babilon bukását, a harmadik pedig arra figyelmeztet, milyen következményei vannak a fenevad és képmása imadásának, illetve bélyege felvételének. Érdemes azonban megfigyelni, hogy a Biblia szerint az első angyal először **az örökkévaló evangéliumot** hirdeti.

Keresztény életem legnagyobb részében nem igazán figyeltem fel erre a kis részletre. Számomra a hirdetendő üzenet ez volt: „Ütött az ítélet órája, legjobb, ha felkészülsz!” Továbbá: „Babilon elesett, jobban jársz, ha kijössz onnan.” És végül: „Jön a fenevad bélyege, óvakodj a vasárnap-ünnepléstől!”

Életem első saját traktátusa is „*A fenevad bélyege*” nevet viselte, és közel egymillió példányt szórtunk szét belőle. Volt idő, amikor ez a kérdés annyira rögeszmémé vált, hogy ha a buszon leültem valaki mellé, akkor beszédbe elegyedésünkön az első téma a fenevad bélyege volt. Azt gondolom, korábbi hozzáállásom sok hetednapi adventistára jellemző, akik szerint a hármass angyal üzenet fényében az evangélium hirdetése egyszerűen csak azt jelenti, hogy figyelmeztetjük az embereket: „Ha vasárnapot ünnepsz, jaj neked!” Nincs tehát más dolguk, mint szombatot ünnepelni, és akkor minden problémájuk megoldódik.

Természetesen nem minden adventista gondolkodik ilyen szélsőségesen, de tény, hogy nagyon sokak szerint ezt az üzenetet kell evangélium gyanánt az egész világhoz eljuttatni.

Az üzenetek lényege

Semmi kétség afelől, hogy három üzenet van. Azonban fel lehet tenni a kérdést: Mi a lényegük? Mi a fő mondanivalójuk? Az örökkévaló evangélium! De ami örökkévaló, az túlmutat minden körülményen, időn és helyszínen. Az örökkévaló evangéliumot nem lehet csupán a végidőre korlátozni. Ha ugyanis örökkévaló, akkor már az Éden kertjétől fogva létezik, és átíveli egész 6000 éves történelmünket.

Azt gondolom, sokan abba a hibába estünk, hogy összetévesztettük a hirdetendő üzenetet az üzenethirdetés körülményeivel. Az a tény, hogy Babilon elesett, nem evangélium. Ez nem maga a jó hír. A Biblia itt ugyanis nem az evangéliumot közli velünk, hanem azt mutatja meg, hogy az evangélium milyen körülmények között, milyen történelmi helyzetben hirdették majd hatalommal az utolsó napokban. Mi azonban az üzenet körülményeit tettük meg üzenetünknek.

Hajnalcsillag

Való igaz, hogy jelentős dolgok történnek körülöttünk. Eljött Isten ítéletének órája, Babilon elesett, jön a fenevad bélyege – de e szorult helyzetben mi Isten üzenete az emberiséghez? Mi Isten eszköze az emberek megmentésére ebben a végső válságban? Mi az emberek utolsó reménysége? Az örökkévaló evangélium! Ha bármilyen más reményt kínálunk az emberek számára, akkor rettenetes hibát követünk el. A mi üzenetünk az örökkévaló evangélium, mert az emberiség számára soha nem is adatott más üzenet.

Természetesen igaz, hogy amikor az evangéliumot hirdetjük, nem hagyhatjuk figyelmen kívül a körülményeket. Van néhány olyan mellékes kérdés, ami felmerülhet az evangélium hirdetése kapcsán, de valójában, ha a lényegre összpontosítunk, akkor láthatjuk, hogy az embereket csak az evangélium mentheti meg.

Ellen White rengeteget írt arról az üzenetről, amelyet Jones és Waggoner vén 1888-ban hirdetett. Ezt írja üzenetükről az *1888-as anyagok / Kiben bízhatunk* 1575. oldalán:

„Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hitből igazuljunk meg.' (Gal 3:24) Ebben az ígében a Szent Lélek az apostol által kimondottan az erkölcsi törvényről beszél. A törvény rámutat bűneinkre, és arra sarkall, hogy érezzük, Krisztusra van szükségünk. Így Hozzá menekülünk bocsánatért és békességért, bűnbánattal fordulva Istenhez, az Úr Jézus Krisztusban való hitben.

Minneapolisban az Úr üzenete – mely Waggoner és Jones testvér által szólalt meg – azért ütközött olyan ellenállásba, mert sokan nem voltak hajlandók feladni korábbi elképzeléseiket, hogy elfogadják ezt az igazságot. Ezzel az ellenállással Sátánnak nagy mértékben sikerült elérnie, hogy népünket megfossa a Szent Lélek különleges erejétől, amelyet Isten vágyott volna nekünk adni. Az ellenség megakadályozott minket annak az erőnek az elnyerésében, amelyet megkaphattunk volna, hogy az igazságot – az apostolok

pünkösdi utáni üzenethirdetéséhez hasonlóan – az egész világhoz eljuttassuk. Testvéreink ellenálltak annak **a világosságnak, amelynek az egész Földet be kell ragyognia dicsőségével**; és ezzel a tetteikkel a világot nagy mértékben megfosztották ettől a világosságtól.” (1888-as anyagok, 1575. old.)

Mikor ezt a részt olvasom, elszorul a szívem. Amit szeretnék kiemelni belőle: az a bizonyos világosság, amelynek dicsősége az egész Földet be kell ragyogja. Ellen White itt nem Babilon bukásáról beszélt, és nem is a fenevad bélyegéről, vagy az ítélet órájáról, hanem Krisztus és az Ő igazsága üzenetéről.

1888-ban arról folyt a vita, hogy mire vonatkozik a Galatákhoz írott levélben említett törvény. Erre hivatkozik Ellen White is. De miért kell a törvényből ekkora ügyet csinálni? Miért tűnik úgy, hogy ha Krisztust akarjuk felemelni, akkor ahhoz le kell tennünk a törvényt? Csak azért tűnhet így, mert egyesek a törvényt abba a pozícióba állították, ami egyedül Krisztust illeti meg: Krisztus helyére állították a törvényt. Ha Krisztus helyén másvalami ül, akkor hogyan helyezhetnénk Krisztust az Őt megillető helyre, míg el nem távolítjuk azt a valamit, ami elfoglalja a helyét? Nos, ez történt 1888-ban.

A vég már a nyakunkon van, mégsem láttunk eddig semmit abból az isteni dicsőségből, amely elárasztja majd ezt a világot. Nem merném azt mondani, hogy már láttam, és ha őszinték vagyunk, akkor egyikünk sem mondhatja, hogy már látta ezt a dicsőséget. De itt van egy másik idézet a *Bizonyságtételek prédikátorok részére* c. gyűjteményből:

„Az Úr nagy kegyelmében igen értékes üzenetet küldött népének Waggoner és Jones vén által. Ennek az üzenetnek az volt a célja, hogy még hangsúlyosabban mutassa be a világnak a felemeltetett Üdvözítőt, az egész világ bűneiért hozott áldozatot. A Kezesbe vetett hit általi megigazulást hirdette; és meghívta népünket, hogy fogadja el Krisztus igazságosságát, amely az Isten minden parancsolata iránti engedelmségben nyilvánul meg.” (TM, 91. old.)

Hajnalcsillag

A hit általi megigazulás nincs ellentétben Isten parancsolataival. Azzal a törekvéssel van ellentétben, amely a parancsolatok megtartása révén akar az igazságra eljutni – de magukkal a parancsolatokkal összhangban van. Egy hit által megigazult ember Isten parancsolatait is meg fogja tartani. A hit általi megigazulás „az Isten minden parancsolata iránti engedelmisségben nyilvánul meg”.

„Sokan szem elől tévesztették Jézust. Szemeiket ismét isteni lényére, érdemeire, és emberi családjuk iránti változhatatlan szeretetére kellett irányítani. Minden hatalom Őnéki adatott, és Ő az, aki gazdag ajándékokkal halmozhatja el az embereket, megosztva tulajdon igazságosságának megfizethetetlen ajándékát a magatehetetlen emberrel. **Ez az az üzenet, amiről Isten megparancsolta, hogy az egész világhoz el kell juttatni.** Ez a harmadik angyal üzenete, amelyet hangos kiáltásként kell hirdetni, és amelyet az Ő Lelkének nagymértékű kiáradása fog kísélni.” (u.o.)

Az ihletés következetes. Minden olyan általam ismert kijelentés, amely a végidőben hirdetendő üzenetről beszél, az evangéliumot jelöli meg az üzenetként.

„És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jő el a vég.” (Mt 24:14)

Akkor jön el a vég! Nem akkor, amikor az amerikai gazdaság összeomlik, nem akkor, amikor eljön a hetedik pápa, nem akkor, amikor minden összeesküvés-elmélet beigazolódik – hanem akkor jön el a vég, amikor az Isten országának evangéliuma hirdettetik az egész világon. Ez a lényeges tényező, mert Isten nem akarja, hogy bárki is elvesszen, hanem inkább, hogy mindenki megtérjen.

Jézus tanítványaihoz intézett utolsó szavaival ezt parancsolta:

„...Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliomot minden teremtsnek.” (Mk 16:15)

Ez a megbízatásunk, a feladatunk – nem kaptunk egyéb munkát. Ha valaki bármi mást hirdet, az nem Isten munkáját végzi.

A világon minden vallás erkölcsösséget prédikál. Mindenhol vannak szabályok, amelyek itt-ott eltérnek egymástól. Egyesek szerint kívánatos, hogy a szoknya a bokáig érjen, mások szerint a hónap egy adott szakaszában a férjnek és a feleségnek nem szabad együvé ténni. Minden ember erkölcsi mércéje ahhoz igazodik, amit az illető vallása hangsúlyoz. Az evangélium, az embereket megmentő igazság azonban az, hogy Isten életet adott nekünk az Ő Fiában. A kereszténység Megmentőt mutat fel, segítséget a magatehetetlenek számára. Olyan utat tár elénk, amely fel is emel minket, nem csak követelményeket támaszt. Nem tőlünk akarja kicsikarni az igaz életet, hanem Ő adja nekünk az élet ajándékát, és így lehetővé válik az, amire magunktól soha nem lettünk volna képesek. Ez az evangélium. Ez az, ami üdvözíti az embereket. Jézus parancsa szerint ezt kell mindenhol hirdetni, és akkor jön el a vég.

Jó hír

Van azonban egy probléma: eltérő nézeteink vannak az evangélium mibenlétéről. Zavar van e kérdés felől az adventista egyházon belül is, és általában a keresztény egyházakban is. Mi az evangélium, mit takar ez a szó?

Az evangélium szó jelentése: „jó hír”. Ez már önmagában is kizár néhány, napjainkban hirdetett, úgynevezett evangéliumot.

Ha az evangélium a fenevad bélyegéről szóló üzenet, akkor ez önmagában véve nem jó hír. Egyáltalán nem jó hír az, ha elmondom valakinek, hogy nem fog tudni adni-venni, ha elutasítja a fenevad bélyegének felvételét. A jó hír nem arról szól, amit neked kell megtenned, hanem arról, amit Valaki már megtett érted.

Hajnalcsillag

Hadd fejtsem ki ezt egy kicsit részletesebben: A jó hírt akkor lehet leginkább megérteni és nagyra becsülni, ha rossz hírek háttérén hangzik el. Ha valaki ad nekem egy dollárt, ettől még nem fogok örömujjongásban kitörni, főleg, ha a zsebemben van még száz dollár. De ha egy olyan hajléktalanról van szó, aki már napok óta nem evett egy falatot sem, és ő kap egy dollárt, akkor ez számára – ott és akkor – a világ legjobb híre lesz. A jó hírt akkor lehet leginkább értékelni, ha a rossz hírek háttérén hangzik el – és a Biblia pontosan ezt teszi, amikor az evangéliumot feltárja előttünk.

Mindenekelőtt meg kell látnunk az ember valódi problémáját, mielőtt megérthetnénk az evangélium lényegét. Korábbi vitáink során azért ütköztünk újra és újra nehézségekbe, mert ahelyett, hogy közös megegyezésre jutottunk volna a rossz hír mibenléte felől, mindenféle más, mellékes kérdés felé terelődött figyelmünk. Egyesek szerint a rossz hír az, hogy sok rossz dolgot követünk el az életünkben. Az igazán rossz hír azonban az, hogy ezt soha nem is tudtuk volna elkerülni. Nem az a rossz hír tehát, hogy a fa keserű narancsot terem, hanem az, hogy ha az összes keserű narancsot leszedjük, a fa akkor is csak keserű narancsot fog teremni. Nem a narancssal van a probléma, hanem a fával. Ez a rossz hír.

Lehet, hogy egyeseknek jó hírnek tűnik, ha Isten ezt mondja: „Tartsd meg a törvényemet, és élsz! Van egy út, amelyen életet nyerhetsz. Csak tedd a jót, tartsd meg a törvényt!” Úgy tűnik, mintha ez kiút lenne abból, amit Isten mond: *„A gyáváknak pedig és hitetleneknek, és utálatosoknak és gyilkosoknak, és paráznáknak és bűbájosoknak, és bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz, a mi a második halál.”* (Jel 21:8) No de ahhoz, hogy elkerüljem ezt a tüzet, kell, hogy többé ne hazudjak, ne legyek gyáva, ne legyek utálatos, ne lopjak stb. Elsőre jó hírnek tűnhet ugyan a törvény megtartása – egészen addig, amíg rá nem jövök, hogy képtelen vagyok rá. És ezen a ponton ez a „jó” hír nagyon rossz hírré válik. Ahhoz, hogy életet nyerhessek, olyasvalamit kell tennem, amire képtelen vagyok. Ez a világmindenség legrosszabb híre.

Ha azonban felismerjük, hogy az, Aki követelményeket támaszt velünk szemben, már mindent elvégzett, tökéletesen eleget téve a követelményeknek, és teljesen ingyen, ajándékként nekünk is felkínálja, úgy, hogy semmi más dolgunk nincs, mint elfogadni – nos, lehet ennél nagyszerűbb hírt mondani?! A jó hír az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet **már** ott van az Ő Fiában! És akié a Fiú, az **már** elnyerte az életet, és átment a halálból az életre. Ez igazán jó hír!

Van más út is az üdvösségre? Nem, mert ez az evangélium, Isten eszköze az emberek megmentésére.

„Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliomát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére, zsidónak először meg görögnek.” (Róm 1:16)

„De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, a mit néktek hirdettünk, legyen átok. A mint előbb mondtunk, most is ismét mondom: Ha valaki néktek hirdet valamit azon kívül, a mit elfogadtatok, átok legyen.” (Gal 1:8-9)

Ennek az üzenetnek kell bejárnia a földgolyót tengertől tengerig, parttól partig – és akkor jön el a vég. Most élünk a világtörténelem azon pillanatában, amikor a dráma eléri tetőpontját, és Isten ereje kitöltetik az Ő népére. Mindnyájan érzékeljük, hogy így van, hiszen látjuk és halljuk a körülöttünk zajló eseményeket. Tudjuk, hogy a történelem végéhez érkeztünk. Olyan időben élünk, amikor kötelességünk nem csak megérteni, de személyesen meg is tapasztalni az evangéliumot. Mennyei Atyánk erre vár 1888 óta, és be akarja fejezni, amit elkezdett. Legyünk azok között, akikben beteljesedhet az Ő akarata!

A két Ádám

David Clayton

*„Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratjából, az Efézusban lévő és **Krisztus Jézusban** hívő szenteknek.” (Ef 1:1)*

Az efézusbeliekhez írt levél egyik gyakori szófordulata: **„Krisztusban”**. Korábbi keresztény életemben szinte észre sem vettem ezt a kifejezést, amikor azonban kezdtem megérteni a hit általi megigazulás üzenetét, mély értelmet nyert előttem.

Amikor az emberek a Krisztusban elnyerhető életről kérdeznek, ezt szoktam mondani: „Olvassátok el figyelmesen az efézusbeliekhez és a kolossébeliekhez írt levelet, és közben tegyétek fel a kérdést magatoknak, elhiszitek-e, amit olvastok.” Nem egyszer megtörtént, hogy megváltozott azok élete, akik követték ezt a tanácsot. Egyszerűen csak elolvasták ezeket a leveleket, és feltették maguknak a kérdést: „Valóban ez az igazság?”

Efézus 1:3 például ezt mondja:

„Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, a ki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban.” (Ef 1:3)

Isten már **minden** lelki áldással megáldott minket. Elhisszük ezt? Van azonban itt egy kikötés. Hol vannak ezek az áldások? Krisztusban. Csak egyetlen módon részesülhetünk ezekből az áldásokból: ott kell lennünk, ahol az áldások megtalálhatók. Efézus 2:6 ezt mondja:

„És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban.” (Ef 2:6)

Vegyük észre, Pál milyen merészen fogalmaz! Azt mondja, hogy mi valójában már a mennyekben ülünk. Ha magunkra tekintünk, akkor ezt mondjuk: „Ez biztosan nem igaz, hiszen én itt vagyok a Földön, és éppen ezt az írást olvasom.” Mire gondolhat Pál? Azt a tényt hangsúlyozza itt, hogy a keresztény ember élete egyesült Krisztus életével. A lábaimban ugyanaz az élet van, mint a kezeimben, ezért ha a lábaim elmennek valahova, a kezeimben lévő élet is oda kell menjen. Pál ezt próbálja itt elmagyarázni: „Ha Krisztus az életed, akkor ahol Krisztus van, neked is ott kell lenned.”

1Kor 15:45-ben egy nagyon érdekes kijelentést olvasunk:

„Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé.” (1Kor 15:45)

Ahhoz, hogy igazán megértsük, mit jelent Krisztusban lenni, először azt kell megértenünk, mit jelent Ádámban lenni. Ez az igevers két Ádámról beszél: az első Ádámról és az utolsó Ádámról. Az utolsó Ádám kifejezés nyilván Jézus Krisztusra vonatkozik, de vajon milyen értelemben? Miért nevezi az írás Jézust az utolsó Ádámnak? Ádámról tudjuk, hogy ő volt az első ember, aki egy kertben élt és egy gyönyörű feleséget kapott. Mindez nem igaz Jézusra, mégis azt olvassuk, hogy ő az „*utolsó Ádám*”. Isten valami fontosat akar tanítani nekünk ezzel a kifejezéssel. Ádámmal kapcsolatban a rómabeliekhez írt levél tár fel egy olyan gondolatot, amely segít megértenünk, miért mondja az Írás Krisztust az utolsó Ádámnak.

*„Úgyde a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, a kik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, **a ki ama következőnek kiábrázolása vala.**” (Róm 5:14)*

Itt tehát azt olvassuk, hogy Ádám Krisztus „*kiábrázolása*”, előképe volt. Van egy közös pont, amiben Ádám és Krisztus között párhuzamot lehet vonni. Róma 5:19 adja meg a kulcsot, hogy megértsük, miért mondja az Írás Jézust az utolsó Ádámnak. Ezt olvassuk:

*„Mert miképen **egy embernek engedetlensége által sokan***

Hajnalcsillag

*bűnösökké lettek: azonképen **egynek** engedelmessége által **sokan** igazakká lesznek.*” (Róm 5:19)

Ha figyelmesen összevetjük ezt az igeverset az eredeti görög szöveggel, akkor azt találjuk, hogy a fordítás kihagyott egy kis szócskát. Pontosan fordítva a szöveg így hangzik: „*Egy embernek engedetlensége által **a sokak** bűnösökké lettek.*” Más fordításokban is ez a változat szerepel. Ez az ige nem azt mondja, hogy csak néhányan lettek bűnösökké. Két embercsoportot állít szembe egymással. Az egyik oldalon **egy** ember van, a másik oldalon **a sokak**. Ki az **az egy**? Az egy nyilván Ádám. És kik **a sokak**? A sokak mi vagyunk, az egész emberiség.

Mit jelent mindez? Egyetlen ember engedetlen volt, és ezáltal a sokak **bűnösökké** lettek. Ezen igevers szerint mi tette bűnösökké az embereket? Valamilyen általuk elkövetett bűn? Nem! Egyetlen ember volt engedetlen, és emiatt lettek a sokak bűnösökké. Nos, ez nem tűnik túl igazságosnak, de ezen kár is őrlődni. A világegyetem törvénye, hogy mindennek következménye van, és az ember döntései kihatnak utódaira is. Lehet, hogy ez kegyetlenül hangzik, de ez a valóság, és Isten ebből a kegyetlen valóságból akar minket valahogy megszabadítani. Az emberiség döntését – amelyet ősatyánk, Ádám meghozott – azonban nem változtathatja meg, és következményeit nem háríthatja el.

Amikor megszületünk, nem a mi hibánk, hogy bűnösök vagyunk. Azonban tény, hogy betegek vagyunk, és ezt a problémát kell megoldani. Ha egy gyermek AIDS-fertőzötten születik, az nem az ő hibája. A hiba a felmenőinél keresendő. Azonban a vádaskodás nem old meg semmit. Igazából nem is olyan fontos, kinek a vétke ez az állapot, mert a gyermek számára csak egyetlen valóság van: együtt kell élnie ezzel a betegséggel.

Isten egyetlen embert teremtett, és ebben az emberben az egész emberiség élete benne volt. Igaz, hogy minden embert Isten teremtett, de nem közvetlenül. Amikor Ádámot megteremtette, akkor teremtett meg minket is. Ő csupán egyetlen emberi életet teremtett, és ez az élet szaporodott és öröklődött az évszázadok során. Mi mindnyájan Ádám életéből

részesültünk, és ilyen értelemben mindnyájan Ádámban vagyunk. Más szavakkal: ha úgy gondolkodunk Ádám életéről, hogy az magában foglalja mindazt, ahová az ő élete kiterjedt, akkor azt mondhatjuk, hogy mi mindnyájan Ádám életének részesei vagyunk.

De ha mi mindnyájan Ádám életének vagyunk részesei, akkor milyen fajta életünk van? Ha valami kecskétől születik, lesz-e belőle macska? Ádám csak a saját képére és hasonlatosságára tudott gyermeket nemzeni. Noha ő maga eredetileg Isten képére és hasonlatosságára lett teremtve, ő ezt a képmást eltorzította, és ez az eltorzult képmás volt az egyetlen, amit gyermekei számára tovább tudott örökíteni. Figyelemreméltó tény, hogy miután Ádám eladta a világot Sátánnak, és eltorzította az emberiséget, ő maga megtért ugyan, de a Sátánnak eladott világ nevében már nem térhetett meg, és nem tudta a világot Istennek visszaadni. Döntése ezután már csak saját magára korlátozódott.

Ellen White ezt így fogalmazta meg: „Jogos prédái vagyunk Sátánnak.” Elvesztettük kiváltságunkat, hogy Isten életével jöjjünk a világra, így mindnyájan Isten lelkének hiányával születünk. Ezt az örökséget kaptuk Ádámtól, és meg kell értenünk, ez mit jelent. Természetes állapotában az ember nem azért cselekszi a rosszat, mert nem igyekszik jót tenni. Egész egyszerűen arról van szó, hogy az emberek Ádám életét élik, mert ez az egyetlen, számukra elérhető valóság. A bennünk lévő élet megromlott, és mi nem tudunk más életet élni, csak azt, amink van. A Biblia ilyen értelemben mondja azt, hogy Ádám engedetlensége miatt mi mindnyájan bűnösökké lettünk. Nem arról van tehát szó, hogy egy másik ember bűnét rajtunk kéri számon. Meg lettünk terhelve a bűn átkával, magatehetetlenné váltunk, akik képtelenek a jó véghezvitelére. Ezt az emberi fajt a Biblia a „*bűnös*” megnevezéssel illeti.

Jó néhány évvel ezelőtt részt vettem egy diplomaosztón, ahol az előadó hangsúlyozta: „Azzá leszünk, amik vagyunk.” Miközben hallgattam, folyton ez járt a fejemben: „Miről beszél ez az ember? Hogyan lehet valaki azzá, ami már most is ő?” Akkoriban ez zagyvaságnak tűnt számomra. Most azonban, hogy megértettem a két Ádámról szóló igazságot, belátom,

Hajnalcsillag

sok igazság van abban, amit ez az előadó ki akart emelni. Amennyiben mi mindnyájan Ádám megromlott, jóra alkalmatlan életét örököltük, elkerülhetetlenné válik a következtetés: Amíg csak Ádám életével rendelkezünk – vagyis „**Ádámban**” vagyunk –, addig életünk összes erőfeszítése végeredményben csak arra elég, hogy azt az életet valósítsuk meg mind teljesebben, ami egyébként is bennünk van. Csak azzá válhatunk, amik vagyunk. Semmi, amit az ember tenni képes, nem változtathatja meg az emberi természetet. Soha nem képes új életet csiholni.

Az emberek mindent megpróbáltak már. Laboratóriumi kémcsövekben akartak életet létrehozni. Soha nem sikerült. Isten csak egyetlen emberi életet teremtett. Még maga Éva is ebből az életből származott: Ádám oldalbordájából lett, amelyben már egy létező élet volt.

Pál így foglalta össze ezt az igazságot:

*„És az egész emberi nemzetséget **egy vérből** teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait;” (Csel 17:26)*

Könnyen belátható, mennyire igaz ez a megállapítás. Nemcsak lelki, hanem testi értelemben is mind testvérek vagyunk tehát. Ha elég messzire vissza tudnánk menni az időben, azt találnánk, hogy családfáink mind egybefonódnak; mégis, minden rokonság ellenére, gyakran harcban állunk egymással. Ilyen az ádámi élet. Ebben az életben nincs békesség, nincs harmónia. Mint a rákos sejt a testben, úgy küzd Ádám élete önmaga ellen.

Egyszer láttam egy videofelvételt, amelyen egy kutya elég „furcsán” viselkedett. Miközben éppen egy csonton nyammogott, a hátsó lába – mintegy önállósítva magát – a kutya szája felé mozdult el. A kutya erre elkezdett morogni a saját lábára, de a lába nem tágított, és egyre közelebb húzódott a csonthoz. Végül a kutya megfordult, és beleharapott a saját lábába. Ez újra és újra megisméltődött. Ahogy ezt a kutyát szemléltem, az fogalmazódott meg bennem, hogy az emberi faj pontosan ugyanezt teszi. A különbség csupán annyi, hogy míg a kutyáról bárki meg tudja mondani,

hogy „nincs ki a négy kereke”, az emberek többségének általában fel sem tűnik, hogy valójában a saját élete ellen harcol, amikor azok ellen fordul, akik szintén Ádám életével bírnak. Nos, ez fakad természet szerint Ádám bukott életéből.

Mit tanulhatunk ezekből? Fel kell tennünk a kérdést: Miért vagyunk olyanok, amilyenek vagyunk? Azért, mert ilyenek igyekszünk lenni? Nem! Ez nem a saját erőfeszítéseink, sőt, még csak nem is a saját döntéseink következménye. Egész egyszerűen ilyenek születtünk. Egyetlen ember meghozott egy döntést, és ez mindannyiunkra kihatott! Az egész emberi faj egyetlen ember miatt van kárhozható ítélet alatt. Mit kell tehát tennünk, hogy kárhozottak legyünk? Egyszerűen csak meg kell születnünk!

Amikor kárhozatról vagy kárhoztatásról beszélek, akkor nem azt értem alatta, hogy Isten haraggal tekint ránk és megítél minket. Ő nem von minket felelősségre Ádám bűnéért. Ahhoz, hogy valaki felelősségre vonható legyen, tudatosan meg kell szegnie egy általa ismert törvényt. Isten nem kárhozta minket egyetlen olyan bűnért sem, amit másvalaki követett el. Minket az állapotunk kárhozta. Az AIDS-esen született gyermek halálra van kárhozta (ítélve), mert maga a betegség, ami szervezetében van, előrevetíti a gyermek sorsát. Ilyen értelemben vagyunk mi is kárhozta alatt – állapotunk miatt. Erről beszél a Biblia a következő igében:

„...egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozta...”
(Róm 5:18b)

Ebben az állapotban lehetetlen számunkra igaz életet élni, és ezért előbb vagy utóbb – hacsak valami nem történik, és nem nyerünk új életet – belehalunk ebbe az elveszett állapotba. A bennünk lévő élet kárhozta minket.

Ha Isten Krisztusban megnyilvánuló kegyelme nem lépett volna közbe, akkor abban a pillanatban, amikor Ádám vett a gyümölcsből, holtan rogyott volna össze. Amikor Isten élete eltávozott Ádámtól lelki értelemben, akkor testi életének is azonnal meg kellett volna szünnie, és

Hajnalcsillag

akkor az egész emberiség meghalt volna Ádámban. Jézus azonban közbelépett, és odaállt az emberiség és az örök halál közé. Magára vállalta az átkot, és ezzel mindannyiunk számára megelőlegezett egy próbaidőt. Áldozatával ezt hirdette: „Noha lelkileg halottak, legyen fenntartva testi életük még egy kis ideig, hogy esélyük legyen visszatérni a lelki élethez.” Ezért van most mindnyájunknak hetven-nyolcvan évünk, hogy lehetőségünk legyen visszatérni az élethez Krisztus által – ugyanis mindnyájan halva születünk. Valaki megölt minket, és nekünk ebbe semmi beleszólásunk nem volt!

Isten soha nem tett ígéretet Ádám életének megjavítására, Ádám élete ugyanis halálos ítélet alá került. Ádámnak meg kell halnia. A keresztény élet nem egy tákolmány. Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az! „A régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden!”

„A keresztény élet nem a régi élet kiigazítása vagy megjavítása, hanem a természet átváltoztatása. A keresztény meghal az 'én' és a bűn számára, és teljesen új életet kap. Ezt a változást csakis a Szent Lélek hathatós munkája tudja véghez vinni.” (*Jézus élete*, 172. old.)

Ezt mondja Isten igéje, és Pál szavaival élve ezt mondom erre: „*Az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug.*” Ha a keresztény tapasztalatom nem ezt tükrözi, akkor ez azért van, mert nem hiszek Isten szavának!

Minthogy mindnyájan Ádám életébe születünk bele, legnagyobb szükségletünk, hogy új életet nyerjünk! A régi életünk kárhozattal van, és nem lehet megjavítani. Ádámnak meg kell halnia! De honnan is kaphatnánk új életet? Az élet továbbadásához kell egy forrás, amelyből az élet fakad. Számunkra Ádám volt a forrás – tőle származott minden emberi élet. Nekünk azonban új életre van szükségünk. Mit ad tehát Isten? Egy második Ádámot! Olyasvalakit ad nekünk, aki egy új élet forrása lehet számunkra. Így érthetjük meg, miért nevezi az írás Jézust az utolsó Ádámnak. Nem azért, mert Isten Őt is egy kertbe helyezte egy gyönyörű nővel, hanem mert egy új élet forrása, egy új emberi nemzetség atyja lett.

Egyedül születés által

Visszatérve ahhoz a kérdéshez, mit jelent Krisztusban lenni, egy másik elv megértése is szükségszerűvé válik. Ember embernek életet csak és kizárólag születés által adhat. (Egyetlen személy volt valaha is kivétel e szabály alól: Éva, mivel ő nem született, hanem Ádám bordájából kapta életét.)

Mindig is foglalkoztatott, miért nevezi Ésaías 9:6 Jézust „örökkévalóság atyjának”. A Szentháromság-hívők szerint ez azt jelenti, hogy Jézus és az Atya ugyanazon egy Lény részei, de ez az értelmezés elég zavaros, hiszen az istenségben ők is a Fiúval és nem az Atyával azonosítják Jézust. A két Ádámról szóló tanítás azonban világossá teszi az igevers valódi jelentését. Kik számára örökkévalóság atyja Jézus? Azok számára, akik részesei az új teremtésnek, az új emberi nemzetségnek! Ő a második Ádám, és Tőle egy egészen új emberi nemzetség származik, akik mind az Ő életéből születtek. Ilyen értelemben Jézus, az utolsó Ádám az ő atyjuk.

Gondoljuk végig, mit jelent mindez! Párhuzam van a két Ádám között. Az egyik a bűnbe vitt be minket, a másik az igazságosságba. Amikor Ádám szakított a tiltott gyümölcsből, még egyikünk sem született meg és nem volt tudatunk. Az *életünk* azonban ott volt Ádámban, és amikor évezredekkel később megszülettünk, természetesen Ádám bukott életét kezdtük élni. Hol volt ebben a mi döntésünk? Sehol. Egyszerűen csak követtük azt, amit a természetünk diktált.

De nézzük meg, mi a helyzet a második Ádámmal. Vajon az Ő élete ugyanígy működik? Ha a második Ádám életébe születés bele, akkor mi határozza meg, hogyan élsz? Az Ő élete, nem a te erőfeszítéseid! Hiszen az első Ádám életébe való beleszületésed után sem az igyekezeted volt az életviteled meghatározója. Az öröklött természet követte pályáját; ez tett azzá, ami lettél. Hasonlóképpen, amikor a második Ádám részesei vagyunk, akkor sem a saját igyekeztünk jelenti életünk mozgatórugóját, hanem az új természetünk.

Az élet Krisztusban

Minden jézusi tulajdonság benne foglaltatik az Ő életében. Nincs benne bűn, nincs rajta kárhoztatás. Ez az élet Krisztusban van, Isten jobbján, a végtelen hatalom és kiváltság pozíciójában, minden fejedelemség és hatalmasság felett. Ezek a tulajdonságok Krisztus életének szerves részét képezik. Nekünk nem kell küzdenünk azért, hogy megszerezzük e nagyszerű dolgokat, hiszen mindez már a miénk – Krisztusban. Egyetlen kérdés van csupán: Kinek az élete van bennünk? Ez az egyetlen igazi kérdés. A szabadulásunk és győzelmünk nem attól függ, mit tettünk mi, hanem hogy kinek az életét örököltük.

Fontos megértenünk, hogy amit Ádám tett, azelőtt tette, mielőtt bárki is megszületett volna. Hasonlóképpen, amit Krisztus tett, azelőtt tette, mielőtt mi megszülettünk volna. Mi ennek a jelentősége? Nos, amikor mi Ádám életébe beleszületünk, viselkedésünk azt az életelvet tükrözi, amelyet Ádám évezredekkel korábban választott. Hasonlóképpen, amikor Krisztus életébe beleszületünk, viselkedésünk akkor is csak azt tükrözi, amit Krisztus kétezer évvel ezelőtt már megélt. Ezért mondja Pál: *„Mégfeszítettem a Krisztussal együtt.”* Ez minden keresztényre vonatkozik. Ha megkérdezik tőlem, mikor lettem megfeszítve, és mikor halt meg a régi, ádám-i életem, ezt felelem: „Kétezer évvel ezelőtt.” A bennem lévő élet ugyanis kétezer évvel ezelőtt lett megfeszítve. Ha megkérdezik tőlem, mi jellemzi az Istennel való kapcsolatomat, ezt mondom: „Egyek vagyunk.” A bennem lévő élet ugyanis egy Isten életével, mert az élet, amit kaptam, Krisztus tulajdon élete.

Amikor én, nyomorult David Clayton, korábban imádkoztam, ezt kérdeztem magamtól: „Hát ki vagyok én, hogy Istenhez szólhatnék?” Hiába próbáltam, nehéz volt elhinnem, hogy Isten meghallgathat, annyira méltatlannak éreztem magam. Amikor azonban Jézus imádkozik, az Ő imája tökéletesen elfogadható az Atya előtt. Semmi akadály nincs az útban, ami miatt Isten ne hallgathatná meg az imáit. Óriási hatalom van az imáinkban, amikor Krisztusban imádkozunk! Isten nem bánik velünk másként, mint Krisztussal, hiszen ugyanaz az élet van bennünk. Igazán

egyek vagyunk. Csodálatos erről elmélkedni, még csodálatosabb azonban elhinni!

E két Ádámban dőlt el tehát a sorsunk, jóval születésünk előtt. Ezért mondja a Biblia, hogy egy ember mindnyájunkat bűnössé tett (Róm 5:19). Amint megszülettünk, azonnal bűnösökként kezdtünk élni, hiszen azok is voltunk. Ebből a gödörből nem tudtunk kimászni.

Másrészt Krisztus életének megtapasztalásához újonnan kell születnünk. No de hogyan születünk újjá? Az első Ádám esetében az élet testi egyesülés által örökítődik tovább. Ám a második Ádám esetében? Ez utóbbi hit által történik. Az Ő élete a Szent Lélek által örökítődik át, ugyanakkor a mi beleegyezésünkre is szükség van: hinnünk kell Istennek. Igaz ugyan, hogy Krisztus már mindent megtett értünk, de ha ezt meg is akarjuk tapasztalni, akkor előbb újjá kell születnünk. Ehhez pedig hinnünk kell.

Ádám az egész emberiséget kárhozat alá vonta. Mindnyájunkat magával rántott. Ugyanakkor tény, hogy aki soha nem születik meg, az nem is tapasztalja meg ezt a kárhozatást. Hasonlóképpen igaz, hogy Jézus minden embert megszabadított, de ezt sem tapasztalja meg senki, csak aki újjászületik a Krisztusban. Ezért mondta Jézus:

„Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.” (Jn 3:17-18)

Mit kell tennünk, hogy elkárhozzunk? Semmit! Egyszerűen csak meg kell maradnunk abban a hitetlen állapotban, amibe beleszülettünk. Mert ha továbbra sem hiszünk, akkor rajtunk marad az a kárhozatás, amibe Ádám az egész emberiséget belesodorta.

Hajnalcsillag

Nem *semleges* területen állunk e világban. Nem a két oldal közötti választás előtt vagyunk. Egyesek azt gondolják, valamiféle köztes, semleges állapotban jövünk a világra, és szabad választásunkon múlik, melyik oldalra állunk. Ez egy teljesen téves elgondolás! Ádám esetében bizonyos értelemben még talán igaz lehetett, de mi nem vagyunk abban a helyzetben, amiben ő volt. Mi Sátán oldalán születünk meg, és ott éljük le az életünket. Egyetlen választási lehetőségünk van csupán: el akarunk-e menekülni erről az oldalról. A menekülés útja pedig egyedül a hit. Ha nem hiszünk, kárhozát alatt maradunk, ha viszont hiszünk, a hit megragadja Krisztus életét, és megszabadulunk a kárhozát alá rekesztett élettől.

Végül egy utolsó kérdés: Mit kell hinnünk? Mi az evangélium lényege?

„Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek.” (Gal 3:8)

Az evangélium Ábrahámnak is hirdetve lett. De mi volt ez az evangélium? Figyeljük meg jól, mit is mond: **Egyetlen emberben nyer áldást az egész világ.** Ez az evangélium. Az életünk, az áldásunk, a mindenünk – mind egyetlen Emberben rejlik!

A Bibliát olvasva arra a következtetésre jutottam, hogy bizonyos értelemben Isten csak egyetlen embert szándékozik üdvözíteni. Mindnyájan részesülhetünk ebből az üdvösségből, Isten terve azonban mégis az volt, ennek az egy embernek a részeként üdvözítsen mindenki mást is. Csak egyetlen igaz Ember van, aki megérdemli Isten elismerését, mert legyőzte a bűnt. Számunkra az egyetlen reménység, ha kapcsolódunk ehhez az élethez.

„És ez az a bizonyoságtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van.” (1Jn 5:11)

Kiadványok

Füzetek / Tanulmányok

A hit általi megigazulásról:

Igazán szabadok lehetünk + Törvény nélkül
Mi a bűn? + Mitől lesz az ember bűnössé?
Hit általi megigazulás +
A vízen járás művészete
Teremtés vagy evolúció
Hogy bepecsételtessék a bűn +
A végső engesztelés
Törvény alatt + Ígéret kontra törvény
A két szövetség
A három evangélium
Az élet Krisztusban
A hármas bizonyosság

Isten személyéről:

Az igazság Isten személyéről
Melyik az igaz Isten?
Hiszel-e a Szentháromságban?
Gondolatok Krisztus istenségéről
A halálos eretnekségek omegája
Néhány tény az omega-
eretnekséggel kapcsolatban

Az Egyházzól:

Babilontól az új Jeruzsálemig
A mennyei terv
Ez az egyház

Mp3 CD / Video-DVD / Xvid-DivX AVI DVD lemez

2009. 08. 06-09. Mónosbél (tábori előadások)

Előadók: David Clayton (Jamaica), Howard Williams (Jamaica), Vlad Ardeias (Románia)

2008. 07. 24-25. Miskolc („Ímhol jó a Vőlegény!”) + 2008. 07. 26-31. Miskolc (Nyári bibliai esték)

Előadók: David Clayton (Jamaica), Howard Williams (Jamaica), Ken Corklin (USA)

2007. 08. 21-26. Gyömrő + Miskolc (előadások)

Előadó: David Clayton (Jamaica)
[csak Mp3 CD]

Az Alfa és az Omega a hetednapos adventizmusban

Dokumentumfilm [Video-DVD]

A kiadványok ill. a *Hajnalcsillag* folyóirat következő számai
ingyenesen megrendelhetők a hátlapon található címen.

Filadelfia Iratmisszió

3534 Miskolc

Tokaji Ferenc u. 74.

Tel.: 20/779-47-67

info@filadelfia.hu

További információ:

<http://filadelfia.hu>